

BIOGRAMY AUTORÓW

Piotr Dahlig

Profesor doktor habilitowany związany z Instytutem Muzykologii Uniwersytetu Warszawskiego, do końca 2012 roku także profesor Instytutu Sztuki PAN; etnomuzykolog.

W 1972 roku rozpoczął studia w Instytucie Muzykologii UW, które ukończył pracą magisterską pt. „Analiza melodii wąskozakresowych na pograniczu wschodnim Polski” (1977) pod kierunkiem prof. dr hab. Anny Czekanowskiej-Kuklińskiej. Od 1976 roku rokrocznie podejmował samodzielne objazdy terenowe i nagrania, od 1990 roku prowadził także zapisy audiowizualne, a orientacyjna liczba nagrań pieśni i utworów instrumentalnych to 20 000. Doktorat pt. „Świadomość muzyczna wykonawców ludowych w Polsce. Pojęcie wartości, formy i funkcji muzyki” pod kierunkiem prof. Anny Czekanowskiej obronił w 1983 roku i w tymże roku zaczął pracować w Instytucie Sztuki PAN, kierując Archiwum Fonograficznym im. Mariana Sobieskiego do 2002 roku. W 1999 roku uzyskał habilitację w IS PAN na podstawie pracy „Tradycje muzyczne a ich przemiany. Między kulturą ludową, popularną i elitarną Polski międzywojennej”. W 1999 roku objął kierownictwo Zakładu Etnomuzykologii. Na podstawie badań terenowych prowadzonych w Polsce od 1975 roku opublikował osiem prac zwartych, w tym trzy we współautorstwie: *Muzyka ludowa we współczesnym społeczeństwie* (Warszawa 1987), *Ludowa praktyka muzyczna w komentarzach i opiniach wykonawców w Polsce* (Warszawa 1993), *Muzyka Adwentu. Tradycja gry na ligawkach mazowiecko-podlaskich* (Warszawa 2003), *Tradycje muzyczne a ich przemiany. Między kulturą ludową, popularną i elitarną Polski międzywojennej* (Warszawa 1998), *Cymbaliści w kulturze polskiej* (Warszawa 2013), *Teatr ocalany, z Lechem Śliwonikiem*, (Warszawa-Tarnogród 2013), z Małgorzatą Dziurowicz-Kaszubą wydał antologię *Sieradzki folklor muzyczny* (Łódź 2020), a z Tomaszem Nowakiem – *Podlasie*.

T. 5. Muzyka instrumentalna i taniec (Warszawa 2021). Opublikował 190 artykułów na tematy: ludowych tradycji muzycznych (głównie w Polsce), instrumentów muzycznych, muzyki mniejszości wyznaniowych, narodowych, tradycji repatriantów i przesiedleńców polskich, teatru wiejskiego, historii etnomuzykologii i in. Ponadto – hasła encyklopedyczne, wstępy i opisy płyt, recenzje itp., opracowania dla szkół (ogółem ok. 50).

Od 1984 roku uczestniczy w przeglądach/festiwalach folkloru lokalnych i ogólnopolskich jako juror. Od 2011 roku jest członkiem Komisji ds. Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Krzysztof Hliniak

Doktor nauk humanistycznych, absolwent historii i Podyplomowych Studiów z Zarządzania Kulturą Uniwersytetu Jagiellońskiego, Podyplomowych Studiów Teorii Tańca Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina i kursu kwalifikacyjnego z tańca współczesnego Ministerstwa Kultury Dziedzictwa Narodowego i Sportu. Nauczyciel dyplomowany. Członek zespołu realizującego grant „Konteksty kształtowania się sceny tańca w Polsce w latach 1945–1989” pod kierownictwem dr Joanny Szymajdy w ramach programu OPUS 27. Stypendysta Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w dziedzinie tańca w 2024 roku. W latach 2018–2021 w ramach programu Narodowego Instytutu Muzyki i Tańca „Białe plamy – muzyka i taniec” kierował grantem mającym na celu badanie historii tańca w Krakowie i regionie oraz był członkiem zespołu go realizującego.

Autor publikacji m.in. w „Studia Choreologica”, „The Polish Journal of the Arts and Culture. New Series” i „Etnomuzykologii Polskiej” oraz artykułów w magazynie „Taniec” i na portalu taniecPOLSKA.pl.

Kierownik i tancerz zespołu Aire Andaluz, członek Zespołu Tańca Ludowego „Krakowiak” AKF Kraków i Zespołu Muzyki Hawajskiej South Seas Guitars. Członek Polskiego Forum Choreologicznego, Polskiego Seminarium Etnomuzykologicznego, Stowarzyszenia Forum Tańca

i Fundacji Polistrefa. Twórca projektów propagujących taniec, w tym Festiwalu Sentir Flamenco. W 2010 roku zdobył II miejsce w konkursie „Kreatywny Nauczyciel” Małopolskiego Kuratora Oświaty za projekt „Święto Szkoły Podstawowej nr 36 w Krakowie – Kultury różnych narodów”. W 2014 roku otrzymał nagrodę Prezydenta Miasta Krakowa w dziedzinie oświaty. Z Aire Andaluz zdobył II miejsce podczas Grechuta Festival 2011.

Agnieszka Jeż

Muzykolożka i absolwentka podyplomowych studiów z zakresu Bibliotekoznawstwa i Informacji Naukowej na Uniwersytecie Warszawskim. W 2023 roku obroniła rozprawę doktorską na Wydziale Nauk o Sztuce i Kulturze Uniwersytetu Warszawskiego na temat muzyki i tańca w syjonistycznych ruchach młodzieżowych w międzywojennej Polsce. W trakcie studiów doktoranckich była stypendystką Uniwersytetu w Tel Awiwie. Jest autorką prac z zakresu muzyki i kultury muzycznej Żydów w Polsce w II Rzeczypospolitej oraz różnych zagadnień dotyczących tańca (biodanza, tradycyjny taniec grecki, taniec izraelski). Opublikowała artykuły w książkach wieloautorskich oraz takich czasopismach, jak „Kwartalnik Historii Żydów”, „Ethnomusicology Today”, „Kultura współczesna”, „Journal of Urban Ethnology”, „Studia Choreologica”. Jest członkinią Polskiego Seminarium Etnomuzykologicznego, Polskiego Towarzystwa Ludoznawczego, Polskiego Forum Choreologicznego oraz Polskiego Towarzystwa Studiów Jidyszystycznych. Pracuje w bibliotece Żydowskiego Instytutu Historycznego im E. Ringelbluma w Warszawie.

Maciej Adam Kierzkowski

Muzyk i etnomuzykolog. Uzyskał doktorat w zakresie nauk humanistycznych w departamencie muzyki the Open University w Wielkiej Brytanii, gdzie pełni funkcję Visiting Fellow. Ukończył muzykologię na Uniwersytecie Warszawskim oraz odbył stypendium Erasmus na

University of Tampere w Finlandii. Specjalizuje się w badaniach nad historią orkiestr dętych w Polsce, organologią, muzyką tradycyjną oraz współczesnymi zjawiskami kultury muzycznej, w tym relacjami między etnomuzykologią a sztuczną inteligencją. Równolegle zajmuje się realizacją licznych projektów muzycznych oraz animacją kultury. Prowadził etnomuzykologiczne i etnograficzne badania terenowe w wielu regionach Polski (m.in. na Mazowszu, Podlasiu, Spiszu, Podhalu, a ostatnio na Górnym i Dolnym Śląsku oraz w województwie lubuskim), a także za granicą (m.in. na Huculszczyźnie w Ukrainie oraz na Spiszu słowackim). Jest autorem publikacji poświęconych muzyce tradycyjnej i popularnej, audiosferze oraz studiom chopinologicznym. Twórca muzyki teatralnej i filmowej oraz aranżacji muzyki ludowej. Trzykrotny laureat nagrody Grand Prix Festiwalu Muzyki Folkowej Polskiego Radia „Nowa Tradycja” oraz nagród za albumy w konkursie „Folkowy Fonogram Roku”. Współtworzy europejski projekt Tramontana Network, który został nagrodzony wyróżnieniem Europa Nostra w obszarze dziedzictwa kulturowego. Członek stowarzyszeń naukowych i branżowych, takich jak Royal Musical Association, Historic Brass Society, British Forum for Ethnomusicology, International Musicological Society, Polskie Seminarium Etnomuzykologiczne, Akademia Fonograficzna oraz ZAiKS.

Dawid Martin

Etnomuzykolog, muzyk, indonezjanista. W 2022 roku obronił na Wydziale Nauk o Kulturze i Sztuce Uniwersytetu Warszawskiego rozprawę doktorską pt. „Muzyczne kontakty i relacje europejsko-indonezyjskie na przykładzie Jawy i jej dawnych metropolii” napisaną pod kierunkiem prof. dr hab. Piotra Dahliga. W roku akademickim 2003/2004 jako stypendysta programu Darmasiswa RI studiował grę na gamelanie jawańskim w Institut Seni Indonesia w Yogyakarta. Po powrocie do Polski został kierownikiem artystycznym jedynej w kraju zespołu gamelanowego – Warsaw Gamelan Group, a także rozpoczął pracę w Akademickim Radiu

Kampus, gdzie prowadzi audycję W 60 minut dookoła świata poświęconą world music. Współpracuje z Instytutem Muzykologii UW, gdzie prowadzi warsztaty gry na gamelanie. Jego zainteresowania naukowe koncentrują się wokół zagadnień europejsko-indonezyjskich kontaktów muzycznych epoki kolonialnej, a także tradycji muzycznych jego rodzinnych Kaszub. Jest członkiem Stowarzyszenia Polsko-Indonezyjskiego SAHABAT oraz Polskiego Seminarium Etnomuzykologicznego. Laureat Nagrody Honorowej Prezydenta Miasta Torunia za najlepszą muzykę na 27. Międzynarodowym Festiwalu Teatrów Lalek „Spotkania” w Toruniu za muzykę do spektaklu Dziewczynka z herbacianych pól (reż. Arkadiusz Klucznik) Teatru Kameralnego w Bydgoszczy. W 2023 roku odznaczony przez rząd Republiki Indonezji medalem Anugerah Kebudayaan Indonesia za promocję kultury Indonezji za granicą.

Tomasz Nowak

Etnomuzykolog i antropolog tańca, doktor habilitowany nauk o sztuce, profesor Uniwersytetu Warszawskiego; zastępca dyrektora Instytutu Muzykologii UW i kierownik Katedry Muzykologii Systematycznej i Kulturowej. Od 2003 roku wykłada gościnnie w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina. Zajmował się m.in. procesami przekazu tradycji muzycznych i mniejszościami narodowymi w Polsce, tradycjami muzycznymi i tanecznymi społeczności polskiej na Wileńszczyźnie i Żytomierszczyźnie, przemianami koncepcji i formy tańca narodowego w Polsce, tradycjami muzycznymi i tanecznymi oraz związanymi z nimi współczesnymi problemami lokalnych społeczności na Podkarpaciu i w polskich Karpatach. Prowadził także badania terenowe na Podlasiu, Mazowszu Polnym, Dolnym Śląsku oraz Łużycach Górnych (Niemcy) i Balijskiej Regencji Gianyar (Indonezja). Autor czterech książek oraz ponad stu artykułów i rozdziałów w publikacjach naukowych. Jest przewodniczącym komitetu narodowego Council for Traditions of Music and Dance i ekspertem Polskiej Sekcji CIOFF, a także członkiem stowarzyszeń naukowych: European Seminar in Ethnomusicology, Polskiego Forum

Choreologicznego, Polskiego Seminarium Etnomuzykologiczne i Sekcji Muzykologów Związku Kompozytorów Polskich. Laureat nagrody „CLIO” 2006 i 2017, nagrody im. ks. prof. Hieronima Feichta 2007 oraz nagrody za najlepszą pracę pisemną z zakresu historii muzyki polskiej 2016. Odznaczony m.in. Brązowym Krzyżem Zasługi oraz Brązowym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Michał Pastuch

Muzyk, folklorysta, instrumentalista (heligonka, basy, fortepian), badacz kultury muzycznej Krakowiaków Wschodnich, pedagog i autor beznutowej metody nauki gry na instrumentach tradycyjnych. Od ponad dwóch dekad działa na rzecz ochrony i rozwoju tradycji heligonki w Małopolsce. W latach 2000–2020 prowadził szkołę „Pastuszkowe Granie”, w 2007–2020 kierował zespołem „Scurosko Magierecka”. Od 2019 roku kierownik kapeli Zespołu Regionalnego „Krakowiacy Ziemi Brzeskiej”. Badacz MCK „Sokół” (Nowa Akcja Zbierania Folkloru 2018–2019), autor opracowań muzycznych i zbioru Pieśni Ludu Krakowskiego (2007, 2013). Zrealizował nagrania płytowe i uczestniczył w projektach: ETNO Małopolska (2019), Korzenie Tradycji (2020), „Kultura na ludowo” TVP3 (2023), ETNOS Małopolski – Krakowiacy (2024). Prowadził wykłady i warsztaty m.in. na Kongresie Kultury Regionów (2019), I Międzynarodowym Seminarium Etnomuzykologicznym w Warszawie (2025) oraz na studiach podyplomowych Muzyka tradycyjna w AM w Katowicach (2020). Wielokrotny zwycięzca konkursów i przeglądów w kategorii „Mistrz i uczeń” (heligonka) oraz z kapelą „Pastuszkowe Granie”. Juror Konkursu Heligonistów Woj. Małopolskiego (2019–2024). Członek Rady Programowej Instytutu Dziedzictwa Niematerialnego Ludów Karpackich (od 2023) i Stowarzyszenia Polskie Seminarium Etnomuzykologiczne (od 2025). Laureat nagród: „Uskrzydłony” (2011), Medal KEN (2011), „Zasłużony dla Kultury Polskiej” (2013), Nagroda im. Wł. Orkana (2015).

Rimantas Sliužinskas

Profesor, doktor habilitowany nauk humanistycznych (etnologia), starszy pracownik naukowy w Katedrze Filologii Wydziału Nauk Społecznych i Humanistycznych Uniwersytetu w Kłajpedzie (Litwa). Autor ponad 100 artykułów naukowych na temat litewskiego folkloru muzycznego, powiązań między bałtyckim i słowiańskim folklorem muzycznym i ponad 150 referatów na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych. Członek Litewskiego Związku Kompozytorów, European Society for Ethnomusicology, ESEM, w latach 2004–2018 przewodniczący Litewskiego Stowarzyszenia Międzynarodowej Rady Organizacji Folklorystycznych, Festiwalu i Sztuki Ludowej (International Council of Organizations of Folklore Festivals and Folk Art, CIOFF), od 1998 roku przewodniczący Litewskiego Komitetu Narodowego International Council for Traditional Music and Dance (ICTMD), w latach 2015–2018 wiceprzewodniczący Grupy Studyjnej Muzyki Świata Słowiańskiego ICTMD (ICTMD Study Group on the Musics of the Slavic World), od 2014 roku Członek Stowarzyszenia Folkloru Słowiańskiego, Wschodnioeuropejskiego i Eurazjatyckiego (Slavic, East European and Eurasian Folklore Association, SEEFA), od 2025 Członek Międzynarodowej Komisji Balladowej (International Ballad Commission, IBC / Kommission für Volksdichtung) oraz Polskiego Seminarium Etnomuzykologicznego.